

VERBINDING

Het is de eerste zonnige lentedag na het begin van de zomertijd. Ik parkeer en zet mijn fiets op slot, en loop richting ingang van het cultureel centrum. Voor ik naar binnen ga, geniet ik nog even van de zon op een bankje. Een jonge man staat voor het gebouw bij de ingang, verward in een gesprek. Hij draagt witte gympen, een spijkerbroek, een gewatteerd donkerblauw jack en een blik bier. Zijn zwarte haar is kort gekapt, zijn gelaat is indringend door intense, donkere ogen. Het gesprek dat hij voert, verloopt nogal heftig en ik zie geen persoon waartegen hij het heeft. Soms wijst hij naar iets, loopt nerveus heen en weer of staat even stil. Zo nu en dan steekt hij beide handen naar voren met de palmen hemelwaarts. Hij spreekt minachtend, boos, dan weer wanhopig cynisch. Het gaat over grootse zaken zoals hét systeem en dé leiders. Liever maak ik dit niet mee en wil weg, maar tegelijkertijd ben ik toch ook gefascineerd. We zijn hier met zijn tweeën en ik voel mij aangesproken, alsof hij direct tegen mij praat en boos is op mij. Hij neemt een slok bier, stopt met praten, draait zich om en komt op mij af. Ik slik – hopelijk onzichtbaar – en frommel opeens doelloos in mijn tas. Als hij vlak bij mij is, kijk ik naar hem op. Ik kijk in de woestheid van zijn gelaat en glimlach ernaar. Hij vraagt indringend dwingend: 'Ben jij Boudewijn?' Hij neemt nog een slok bier en ik antwoord onzeker: 'Nee, dat ben ik niet.'

'Na een periode van verwoesting, verwarring en verarming een proces van herstel'

Hij knikt instemmend maar lijkt niet overtuigd, draait zich weer om en gaat verder met zijn gesprek. Het lukt me niet om hem aan te spreken of aardig tegen hem te zijn. Gewoon aardig. Ik had ook kunnen zeggen:

'Boudewijn? Die ken ik niet, maar mijn naam is Sander.' Hem een hand kunnen geven en dan misschien vragen: 'En hoe heet jij?'

Wie weet had hij voor even een ander gesprek, kon hij zijn boosheid voor dit moment vergeten. In plaats daarvan wend ik mij af, negeer en vermijd ik hem. Het lukt me niet om in contact met hem en/of mijzelf te zijn. Naast angst is er plaatsvervangende schaamte omdat ik mijzelf in hem herken. Ik kan ook ontzettend boos zijn op het onzichtbare, ongrijpbare en zoveel machtigere in onze samenleving. De regels die onze vrijheid waarborgen, lijken dan de vijand. Tegenwoordig zijn er momenten dat ik luid en gesticulerend vloek tegen dat wat zo heel erg onrechtvaardig voelt. Ik doe dit in het comfort van mijn eigen huis, in de veronderstelling dat alleen mijn katten op de hoogte zullen zijn van mijn furie. Dit soort situaties is waarschijnlijk net zo onprettig om gade te slaan als de scène die zich nu voor mij afspeelt. Maar flink hardop vloeken, lucht meestal wel enorm op. In het verleden ging bij mij dit soort woede naar binnen en manifesteerde zich op enig moment in de vorm van een langdurige depressie of episoden van hypomanie (lijkt op een manie, maar is minder ernstig). Ik ben uiteindelijk, na een periode van verwoesting, verwarring en verarming, in het proces van herstel gekomen. Dit werd mogelijk omdat ik mij kwetsbaar wist op te stellen en openstond en -sta voor hulp. Nu gaat het goed met mij. Soms vergeet ik hoe fragiel de balans is van mijn herstel en dat het niet vanzelfsprekend is.

Voor mij vertoont zich verwarring, en ik ben vooral bezig om ongestoord bij mijn cursus te komen. Als het even kan zonder nog een confrontatie met hem.

Een vrouw komt aanfietsen, ze legt het frame aan de ketting en blijft dralen bij haar parkeerplek. Ze wordt duidelijk in haar gang gehinderd door het kwade gesprek voor de ingang van het cultuuronderkomen. Een medecursist komt mijn kant op lopen. Ik begroet haar, pak mijn tas en sta op. Als zij de man voor de ingang ziet, maakt ze een zijwaartse kantelbeweging met haar hoofd en trekt haar wenkbrauwen op.

En ik reageer: 'Ja, volgens mij heeft hij een lastig gesprek met de andere kant van een verbinding.'

Samen lopen we naar de ingang. De vrouw bij haar fiets ziet haar kans schoon en loopt achter ons aan. We passeren hem en gaan onbelemmerd naar binnen. De volgende keer probeer ik kennis te maken met de kennis van Boudewijn, in verbinding met hem en mijzelf.